

Городинський С.І.
ПРОБЛЕМА РІВНЯ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВЛЕНОСТІ СУЧАСНИХ СТУДЕНТІВ

*Кафедра медицини катастроф та військової медицини
Буковинський державний медичний університет*

Починаючи з 2017 року проведення щорічного оцінювання є головним показником системи контролю за станом фізичного розвитку та здоров'я населення України на підставі листа МОН керівникам вищих навчальних закладів «Щодо підготовки до проведення щорічного оцінювання фізичної підготовленості студентів» за № 1/9-97 від 23.02.16 року. На жаль, більшість показників здоров'я та фізичної підготовленості студентської молоді України характеризується негативними тенденціями. Виникає суперечність між потребою суспільства у добре фізично підготовленій молоді та виведенням дисципліни «фізичне виховання» поза кредитом і значне зменшення практичних годин за навчальним планом, що погіршує якість навчально-тренувального процесу з цього предмета.

Проблемі визначення рівня фізичної підготовленості студентської молоді присвячено чимало наукових праць. За результатами їхніх досліджень доведено, що рівень фізичної підготовленості, теоретичних знань та методичних умінь студентів надзвичайно низький. Викликає занепокоєння той факт, що подібна тенденція з кожним роком посилюється. Здійснивши аналіз попередніх досліджень, нами встановлено, що питання загальної фізичної підготовленості студентів широко вивчалася, а фізична підготовленість студентів до самостійних занять фізичними вправами залишалася поза увагою науковців. Перш за все визначимо сутність феномену «фізична підготовленість студентів». Фізична підготовленість студента - це мультиплікаційний показник розвитку основних рухових якостей та навичок, результат багаторічної загальної та спеціальної фізичної підготовки та стану здоров'я людини.

З метою спрямування діяльності навчальних закладів на фізичний розвиток учнівської та студентської молоді України було організовано проведення тестування в 15,0 тис. навчальних закладах. За даними Держстату станом на 01.10.2017 кількість осіб, які допущені до тестування, складає майже 2,1 млн. чоловік, або 50 % від загальної кількості учнівської та студентської молоді. Серед здобувачів вищої освіти з найгіршими показниками були складені тести - рівномірний біг 3000 м. для хлопців, 2000 м. для дівчат та стрибок у довжину з місця, а найкраще - нахил тулуба вперед з положення сидячи. Крім того дівчата показали кращі результати ніж хлопці, жоден з яких не досяг високого рівня. Тому сучасним викладачам треба робити акцент на самостійні заняття фізичним вихованням, які дозволяють збільшити загальний час занять фізичними вправами, прискорюють процес фізичного вдосконалення, покращують фізичну підготовленість, та є одним із шляхів впровадження фізичної культури і спорту в побут і відпочинок студентів.

Викладачам потрібно розробляти індивідуальні програми самостійних занять для покращення рівня фізичної підготовленості студентів, використовуючи результати попереднього тестування, з подальшою корекцією до досягнення кращих показників, враховуючи їх інтереси, потреби і вподобання.

Зорій Н.І.
**АКАДЕМІЧНА КУЛЬТУРА ЯК ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ МОТИВАЦІЇ
СТУДЕНТІВ ДО НАВЧАННЯ**

*Кафедра психології та філософії
Буковинський державний медичний університет*

Актуальність теми визначена освітніми вимогами сучасного суспільства, яке потребує вмотивованих майбутньою професією студентів. Проблема полягає в тому, що в системі закладів вищої освіти України впровадження європейських стандартів є суперечливим з огляду на низьку мотивацію студентів до оволодіння професійними знаннями, вміннями та навичками. Психологи і педагоги стверджують, що саме у студентські роки формуються основні якості, що стимулюють професійний розвиток впродовж всього життя, зокрема:

відповідальність, креативність, постійне удосконалення. Підвищення мотивації студентів до навчання відбувається в закладі вищої освіти, де позиціонується і формується академічна культура. Академічна культура – це сукупність моделей поведінки (цінностей, принципів, норм, традицій тощо), які набуваються в академічному просторі учасниками навчально-виховного процесу (викладач-студент-співробітник) та приймаються більшістю представників академічного середовища.

Метою нашого дослідження є визначення особливостей формування академічної культури і доброчесності у підвищенні мотивації студентів до навчання. Завдання полягають в обґрунтуванні сутності академічної культури та доброчесності як основи у підвищенні мотивації до навчання та якості освіти. Охарактеризувати значення студент центрального навчання з огляду на основні якості випускника XXI століття.

Найбільш актуальними з огляду на дослідження є наукові праці Т. Модестової, В. Ромакіна, Г. Хоружого, О. Єрмилової тощо. Варто виокремити глибокий аналіз проведений колективом авторів, висвітлений в монографії «Академічна чесність як основа сталого розвитку університету», де автори висвітлили міжнародний досвід впровадження академічної доброчесності та формування академічної культури.

Асоціація американських коледжів та університетів (AACU) вимагає від студентів дотримання певних положень і однією з них є розвиток особистої та академічної доброчесності на засадах порядності, починаючи з міжособистісних відносин і завершуючи дотриманням офіційного академічного кодексу честі. В центрі уваги фахівців вищої освіти Великої Британії є феномен «досвіду студента», що розглядається як цілісне та багатоаспектне явище і відображає «подорож» здобувача вищої освіти, починаючи з моменту знайомства з університетом та завершуючи успішним працевлаштуванням, тобто забезпечення всіх студентів унікальним позитивним досвідом під час перебування в університеті. Мотив, як усвідомлена потреба, формує інтелектуальні почуття, тобто позитивне чи негативне відношення до діяльності та її результату. Педагоги постійно наполягають на тому, що процес навчання має бути позитивним. Студенти часто обговорюють якість викладання окремих викладачів і жодним чином не говорять про студента як основного споживача освітніх послуг, що є основним чинником до формування позитивної мотивації у навчанні. У даному випадку створюється ситуація академічної невизначеності, де викладач і студент мотивує свою діяльність на формальний результат, не підкріплений якістю знань і на професійне зростання. Психологи зауважують, що позитивна мотивація викликає почуття задоволення, підвищує самооцінку. Саме академічна культура інтегрує викладачів і студентів на досягнення спільної мети – успішний випускник, спроможний фахово виконувати професійні обов'язки, постійно удосконалюватися в обраній професії та бути носієм високих моральних якостей.

Отже, заклади вищої освіти США, Великої Британії підвищують мотивацію студентів до навчання створюючи позитивне оточення та опікуються ними впродовж всього навчання, створюючи траєкторію успіху в майбутній професійній діяльності.

Іващук А.С.

НАВЧАННЯ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ ЗАСОБАМИ ГРАМАТИКО-ПЕРЕКЛАДНОГО МЕТОДУ В ГАЛИЧИНІ (1867 – 1890 рр.)

Кафедра іноземних мов

Буковинський державний медичний університет

Методика навчання французької мови як наука прогресує завдяки дослідженням, присвяченим її історичному розвитку, адже сучасні науковці та педагоги, створюючи та реалізуючи нові методичні стратегії, спираються на досліджений історико-педагогічний досвід, який був накопичений упродовж кількох століть. Актуальність дослідження полягає у тому, що дослідивши історичне надбання у галузі методики навчання французької мови, сучасний педагог має можливість ретельно проаналізувати здобутки та негативні сторони